

TRƯỜNG THPT CHUYÊN

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM

Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

LÊ HỒNG PHONG

NHÓM THỰC NGHIỆM - THƯ VIỆN

TP. Hồ Chí Minh, ngày 02 tháng 02 năm 2026

BÀI KỂ CHUYỆN DƯỚI CỜ - CLB Sách Ươm Mầm Ước Mơ

Câu chuyện: Các cháu muốn nói gì với Bác nữa không?

Kính thưa: Ban giám hiệu

Kính thưa: Quý thầy cô cùng các bạn học sinh

Chúng em tên là: Mai Minh Huy, học sinh lớp 11CL1 và Phạm Huỳnh Khánh Đan, học sinh lớp 11 CNhat, chúng em đến từ CLB Sách Ươm Mầm Ước Mơ. Lời nói đầu tiên, em xin gửi lời chào đến quý Ban Giám Hiệu, quý thầy cô, các cô chú nhân viên và toàn thể các bạn học sinh có mặt trong buổi lễ chào cờ ngày hôm nay.

Từ lâu, Chủ tịch Hồ Chí Minh luôn là tấm gương sáng để nhân dân Việt Nam học tập, noi theo. Vì đó, Thư Viện LHP chúng em đã sưu tầm những câu chuyện hay về Người và hôm nay chúng em muốn chia sẻ đến quý thầy cô và các bạn học sinh câu chuyện mang tên “Các cháu muốn nói gì với Bác nữa không?”.

Sáng ngày 24 tháng 9 năm 1968, có tin từ Phủ Chủ tịch đưa đến nhà khách của Tổng Cục Chính trị: Bác bảo mấy cháu dân quân gái ở Quảng Bình, Vĩnh Linh đến gặp Bác! Các cháu đó là anh hùng Trương Thị Khuê, chị Trần Thị Bưởi (Vĩnh Linh) và Nguyễn Thị Xuân (Quảng Bình). Niềm vui đến thật đột ngột. Các chị tíu tít chuẩn bị vào Phủ Chủ tịch. Đến nơi, các chị thấy Bác ngồi bên chiếc bàn tròn, đang chăm chú đọc báo. Ba chị em đứng xếp hàng trước thềm. Đồng chí cán bộ văn phòng vào báo cáo với Bác:

– Thưa Bác, ba đồng chí dân quân khu Bốn đã đến. Bác ngẩng lên. Ba chị đứng nghiêm giơ tay lên vành mũ chào Bác. Bác cười rất vui, chỉ tay mời mọi người ngồi quanh chiếc bàn đã bày sẵn một đĩa kẹo và một đĩa bánh. Bác đội chiếc mũ vải, kiểu mũ của những cụ già, mặc bộ quần áo màu xám, chân đi đôi dép cao su quai to, da dẻ hồng hào. Ba chị yên lặng kính cẩn ngắm Bác. Sau khi nghe giới thiệu tên tuổi, quê quán, thành tích của ba chị, Bác cười, nói:

– Các cháu ăn kẹo, ăn bánh đi! Ba chị ăn hết chiếc bánh thứ nhất, Bác lại đưa cho mỗi người chiếc nữa rồi nhìn chị Khuê:

– Vĩnh Linh quê cháu có bị B.52 đánh nhiều không? Khuê xôn xang cả người khi nghe Bác hỏi đến vùng quê nhỏ hẹp của mình. Chị cảm động thưa:

– Thưa Bác, máy bay B.52 của địch đánh vô xã cháu năm lần rồi, còn bom tọa độ, pháo bờ Nam và tàu biển của chúng bắn vào thì nhiều lắm ạ. Một nét buồn thoáng hiện trên cặp mắt hiền từ của Bác. Bác hỏi tiếp:

- Địch đánh như thế, bà con ta ăn ở ra sao?
- Thưa Bác, bà con ta vẫn có cách ạ. Ăn ở đều dưới hầm, đi lại từ nhà này sang nhà khác, xóm này sang xóm khác thì đã có hào giao thông ạ.
- Ăn ở dưới hầm, sức khỏe bà con ta có bảo đảm không?
- Dạ thưa Bác, hầm ngủ cũng rộng rãi mát mẻ, tối vẫn mắc được màn. Ngoài hầm ngủ ra còn có hầm làm bếp, hầm hội họp, hầm trâu bò. Thỉnh thoảng lại được xem văn công hoặc chiếu bóng ạ.
- Thế có sản xuất được không? Bà con ăn có no không?
- Thưa Bác, sản xuất được ạ. Bà con làm cả hầm tránh phi pháo ngoài đồng... Bình quân một đầu người ăn 16 ki-lô-gam thóc một tháng. Còn sắn, khoai, muốn ăn lúc nào cũng sẵn ạ. Bác cười vui vẻ. Chòm râu Bác rung rung, ánh mắt lấp lánh:
- Thế là tốt. Bà con ta ăn no, đánh Mỹ giỏi là tốt. Rồi Bác hỏi chị Xuân về tình hình chiến đấu và sản xuất của bà con Quảng Bình. Chuyện trò với ba cháu xong, Bác bảo lấy giấy gói cho mỗi người một phần kẹo mang về. Bác lại hỏi các chị:
- Ra Hà Nội, các cháu đã đi xem những đâu, kể cho Bác nghe. Ba chị thành thực thưa với Bác:
- Thưa Bác, chúng cháu chưa đi đâu cả ạ. Bác cười:
- Để Bác bảo các chú Tổng cục chính trị đưa các cháu đi thăm phố xá, sau này về còn kể cho bà con ở nhà nghe chứ. Nắng đã dịu, trời đẹp. Các chị đề nghị được chụp ảnh với Bác. Khi người cầm máy đang loay hoay chọn chỗ chụp, Bác hỏi:
- Cháu nào muốn đứng gần Bác? Các chị cùng nói:
- Cháu ạ! Bác cười độ lượng:
- Vậy cho mỗi cháu đứng gần Bác một lượt. Chụp ảnh xong, Bác dẫn ba chị tới trước khóm phong lan đang nở rộ trên thân cây bàng. Bác ngắt tặng mỗi người một chùm hoa rồi ân cần nói:
- Các cháu về Quảng Bình, Vĩnh Linh cho Bác gửi lời thăm bà con trong đó. Bác chúc bà con chiến đấu giỏi, sản xuất giỏi. Riêng ba cháu cũng phải chiến đấu giỏi, sản xuất giỏi và học tập giỏi! Hai ngày sau, ba chị được đi xem những cảnh đẹp của thủ đô. Vừa về đến nhà khách, lại được tin Bác gọi vào Phủ Chủ tịch cho xem văn công. Ba chị đến hội trường được một lúc thì Bác đến. Bác cho ba chị em tới ngồi bên Bác rồi giới thiệu với các cô các chú ở hội trường. Bác nhớ rất tỉ mỉ, ai quê ở đâu, bao nhiêu tuổi, học hành ra sao, chiến đấu thế nào... mặc dù hôm trước đây Bác chỉ nghe giới thiệu một lượt. Xem văn công biểu diễn xong, ba chị theo Bác ra cửa. Đến bậc thứ tư, Bác quay lại:
- Các cháu muốn nói gì với Bác nữa không? Nghe Bác nói thế, cả ba chị đều đứng sững, nước mắt rung rung vì quá xúc động trước tấm lòng của Bác.

Qua câu chuyện trên, giúp chúng ta hiểu rằng sức mạnh của dân tộc Việt Nam không chỉ đến từ vũ khí, đạn dược mà còn đến từ sự đoàn kết và yêu thương giữa lãnh tụ và nhân

dân – một mối quan hệ giản dị mà vô cùng thiêng liêng đã góp phần làm nên những thắng lợi vẻ vang của dân tộc Việt Nam.

Cuối cùng, em xin kính chúc Ban giám hiệu nhà trường, quý thầy, cô giáo lời chúc sức khỏe, hạnh phúc, chúc các các bạn học sinh luôn vui tươi, yêu đời và đạt thành tích cao trong học tập

Câu hỏi:

Câu 1: Các cô dân quân Trương Thị Khuê, chị Trần Thị Bưởi (Vĩnh Linh) và Nguyễn Thị Xuân (Quảng Bình) được vào Phủ Chủ tịch gặp Bác khi nào?

⇒ Trả lời: Sáng ngày 24 tháng 9 năm 1968

Câu 2: Hành động khi Bác đi ra cửa, đến bậc thứ tư, Bác quay lại hỏi: Các cháu muốn nói gì với Bác nữa không? Thể hiện điều gì?

⇒ Thể hiện sự quan tâm và thấu cảm của Bác đối với mọi người, dù bận rộn với rất nhiều công việc nhưng Bác luôn dành thời gian để người khác được bày tỏ tâm tư, nguyện vọng.